

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících JUDr. M. Minářové a Mgr. Pavla Neumana v hlavním líčení konaném dne 19. února 2019

takto:

obžalovaný

M. H., nar. XXXXX ve XXXXX, bez pracovního poměru, trvale bytem XXXXX, t.č. ve XXXXX,

je vinen, že

1)

dne 17. 5. 2018 v Psychiatrické nemocnici Brno-Černovice, kde sám vykonával ochranné sexuologické léčení ústavní formou, uložené mu rozsudkem Krajského soudu Brno - soudu pro mládež, č. j. 2 Tm 8/2012-395 ze dne 5. 12. 2012, který nabyl právní moci dne 28. 12. 2012, jednal ve stavu střední alkoholové opilosti vůči spolupacientovi S. G., nar. XXXXX, který zde rovněž vykonával ochranné sexuologické léčení ústavní formou, uložené mu rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, č. j. 61 T 13/2014-362 ze dne 15. 12. 2014, který nabyl právní moci dne 15. 12. 2014, tak že v budově E na uzavřeném oddělení č. 40 v přízemí, v pokoji č. 1 v přesně nezjištěnou dobu krátce před 20:50 hodin fyzicky napadl stojícího poškozeného S. G., oblečeného jen do pyžamových kalhot a trička, a se slovy že „to z něho vybij“ jej opakovaně švihal koženým opaskem přes záda a zadek, přičemž jej držel za paži pravé ruky, a svého jednání zanechal až po příchodu ošetřovatele P. P. na pokoj, s nímž krátce nato S. G. odešel na ošetřovnu, avšak poté, když se poškozený S. G. na pokoj vrátil, v přesně nezjištěnou dobu cca mezi 21:00 hod. až 21:45 hodin tamtéž přisedl na postel k ležícímu S. G., se záměrem vykonat na něm orální pohlavní styk, což poškozený S. G. opakovaně odmítal, a proto obžalovaný uchoopil jeho pyžamové kalhoty a trenýrky za gumu v oblasti boků, přes aktivní odpor poškozeného, který si oblečení držel, se snažil

po dobu nejméně 30 sekund toto oblečení poškozenému stáhnout, a svého jednání nezanechal ani přes následnou opětovnou žádost poškozeného, který nakonec ze strachu z obžalovaného mu přestal klást odpor, nechal jej, aby mu stáhl pyžamové kalhoty a trenýrky ke kolenům, vzal jeho penis do úst a prováděl mu felaci, avšak u poškozeného nedošlo ke ztopoření jeho pohlavního údu; obžalovaný svého dalšího jednání zanechal proto, že byl vyrušen opětovným příchodem ošetřovatele P. P. právě v okamžiku, kdy poškozenému S. G., ležícímu na zádech, sám seděl u nohou na jeho posteli a předloktím své pravé ruky, ohnuté v lokti mu tlačil do obou kolen,

2)

dne 16. 6. 2018, ve Vazební věznici Brno na ulici Jihlavská 12, poté, co se dozvěděl o podání trestního oznámení, v souvislosti s jeho sexuálně motivovaným trestným jednáním ze dne 17. 5. 2018 ve večerních hodinách v Psychiatrické nemocnici Brno – Černovice vůči poškozenému S. G., nar. XXXXX, jakož i o tom, že poškozený vypovídal proti němu jako svědek, když na základě jeho výpovědi policejní orgán Krajského ředitelství policie Brno zahájil jeho trestní stíhání pro zločin znásilnění a právě v souvislosti s touto trestnou činností byl vzat do vazby, jednal tak, že napsal S. G. výhružný dopis, se záměrem zastrašit ho a přinutit ho ke změně jeho výpovědi, kdy na obálce dopisu s podacím razítkem pošty dne 18. 6. 2018 je uvedena adresa: „PRASEČÍ HLAVA / S. G., PSYCHIATRICKÁ NEMOCNICE ČERNOVICE“, v němž vyhrožuje S. G. a jeho blízkým, že v případě, pokud S. G. nejpozději v řízení u soudu neuvede, že nešlo o znásilnění, nýbrž o dobrovolné jednání, tak si ho po svém propuštění z výkonu trestu najde a pomstí se použitím fyzického násilí, přičemž uvedený dopis byl S. G. doručen dne 21. 6. 2018,

tedy

ad 1)

jiného násilím donutil k jinému pohlavnímu styku provedenému způsobem srovnatelným se souloží a spáchal takový čin na osobě ve výkonu ochranného léčení,

ad 2)

jiného pohrůžkou násilí nutil, aby něco konal a spáchal takový čin na svědkovi,

tím spáchal

ad 1)

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,

ad 2)

zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku.

Za to se odsuzuje

Podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 40 odst. 1 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

9 (devíti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 100 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá zabezpečovací detence.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený S. G., nar. XXXXX, bytem XXXXX, odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně podal dne 30. 10. 2018 u zdejšího soudu obžalobu na M. H., v níž mu kladl za vinu spáchání dvou skutků, kvalifikovaných jednak jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit vůči spolupacientovi S. G. dne 17. 5. 2018 v Psychiatrické nemocnici Brno-Černovice a dále jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. e) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit dne 16. 6. 2018 vůči stejnému poškozenému, a to sepsáním výhružného dopisu.
2. Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, provedl u hlavního líčení dne 3. 1. a 19. 2. 2019 veškeré dostupné důkazy, z nichž učinil odpovídající skutková zjištění.
3. **K prvému skutku**, tj. událostem ze dne 17. 5. 2018 (ad 1 výroku rozsudku) bylo především z listinných důkazů zjištěno, že obžalovaný M. H. i poškozený S. G. vykonávali v té době ochranné sexuologické léčení v ústavní formě. V Psychiatrické nemocnici Brno-Černovice byli oba umístěni v budově E na uzavřeném oddělení č. 40, v pokoji č. 1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka Zlín ze dne 15. 12. 2014 č. j. 61 T 13/2014-362, který nabyl právní moci dne 15. 12. 2014 (č. l. 292 a následující) bylo prokázáno, že S. G. bylo uloženo ochranné sexuologické léčení v ústavní formě. Výkon tohoto ochranného léčení byl S. G. nařízen dne 14. 1. 2015 v Psychiatrické nemocnici Brno-Černovice Húskova 2 (č. l. 295). Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2012, č. j. 2 Tm 8/2012-395, který nabyl právní moci dne 28. 12. 2012 (č. l. 296), bylo prokázáno, že M. H. bylo v této trestní věci uloženo opatření odnětí svobody v trvání 30 měsíců nepodmíněně, a dále ochranné ústavní, sexuologické léčení. Výkon ochranného léčení byl nařízen dne 9. 1. 2013 do Psychiatrické nemocnice (pozn. soudu dříve psychiatrické léčebny) Brno, Húskova 2 (č. l. 228). Fakticky byl obžalovaný M. H. předán do psychiatrické nemocnice k výkonu ochranného léčení až dne 8. 5. 2018, což bylo prokázáno zprávou Věznice Kuřim, kde obžalovaný téhož dne ukončil výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody (č.l. 229 – 230). Nalézací soud považuje za podstatné údaje, týkající se průběhu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody obžalovaným M. H. i možnostem podrobit se úvodní fázi ochranného léčení ve formě psychoterapie. Ze zprávy Věznice Kuřim bylo totiž zjištěno, že od 24. 6. 2014 byl M. H. ve výkonu trestu zařazen do specializovaného oddílu mezi odsouzené se soudem nařízenou ochrannou léčbou. Tuto léčbu sice začal dobrovolně vykonávat, ale následně cca po měsíci se přestal aktivit sám účastnit. Vzhledem k takovému přístupu byl M. H. z programu vyřazen pro nespolupráci.
4. **Obžalovaný M. H.** u hlavního líčení dne 3. 1. 2019 potvrdil, že 8. 5. 2018 byl převezen z výkonu trestu do psychiatrické nemocnice a zde se setkal s poškozeným S. G., který zde rovněž ochrannou léčbu vykonával. Poškozený mu začal nabízet pomoc ve formě hygienických prostředků, cigaret, postupně se skamarádili. Obžalovaný, podle svého tvrzení, cítil, že byl poškozenému sympatický, vzájemně si sdělili, že jsou zaměřeni na kluky. Obdobné orientace byl další pacient B. S.. Nalézací soud považuje za podstatné vyjádření obžalovaného o tom, že v den, kdy se s poškozeným seznámil, mu poškozený sdělil, že se obává opasků, i když podrobnosti o své předchozí negativní zkušenosti mu nevedl. Obžalovaný také doznal, že sám měl v léčbě nějaké potíže, např. proto, že byl agresivní vůči dalším pacientům, kdy např. L. H. dal facku. Vedle toho měl problémy s alkoholem a např. půllitrovou lahev vodky, kterou si obstaral, vypil společně s B. S.. Obžalovaný vysvětlil, že tyto skutečnosti neuváděl ve své výpovědi v přípravném řízení, aby B. S. nepřivodil další potíže. Vodku spolu pili na kuřárně. Když láhev dopili, přišli na pokoj, a to nejen obžalovaný s B. S., ale i poškozený S. G.. Zde ho poškozený požádal, aby mohl obžalovanému provést felaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

S tím obžalovaný, podle svého tvrzení, souhlasil, ačkoliv věděl, že je na oddělení zakázáno navazovat sexuální styky. Poté znovu odešli na kuřárnu, ale to pouze obžalovaný s poškozeným. Zde jej začal poškozený S. G. napomínat, aby nepil alkohol, aby nefetoval, a začal žít řádný život, což se obžalovanému vůbec nelíbilo, a proto mu podle svého tvrzení řekl, že až přijdou na pokoj, tak mu napláčá opaskem. Obžalovaný M. H. jednoznačně potvrdil také počátek svého trestněprávně významného jednání, když uvedl, že po příchodu na pokoj popadl opasek a poškozeného S. G. začal plácet přes zadek a záda. Na svoji obhajobu uvedl, že poškozenému nechtěl ublížit, ale chtěl mu pouze dát najevo, aby ho s takovými řečmi neotravoval. Ve chvíli, kdy ho plácal opaskem, vešel na pokoj ošetřovatel P. P., který vyzval obžalovaného, aby takového jednání zanechal. Obžalovaný se poškozenému omluvil a ošetřovateli vysvětlil, že to dělal pouze z legrace. Po 5 až 10 minutách ošetřovatel vyzval poškozeného S. G., aby s ním šel do kanceláře, zřejmě aby si nechat píchnout inzulin. Obžalovaný odešel na chvíli na kuřárnu, a když se znovu vrátil na pokoj, byl zde pouze poškozený S. G.. Obžalovaný ho požádal, zda-li by mohl provést felaci tentokrát poškozenému on sám. S tím ovšem poškozený S. G. nesouhlasil. Obžalovaný, ačkoliv věděl, že s tím poškozený nesouhlasil, dále uvedl, že poškozeného k tomuto sexuálnímu styku přemlouval. Nakonec s tím poškozený souhlasil, sám si sundal kalhoty i trenýrky a to tak, aby se obžalovaný dostal k jeho pohlavnímu údu. Obžalovaný začal poškozenému provádět felaci, která mohla trvat asi půl minuty až minutu, ovšem tohoto jednání zanechal proto, že by někdo mohl přijít na pokoj a chytit jej při činu. Právě v okamžiku, kdy se poškozený oblékl, přikryl peřinou a obžalovaný sám byl opřený svým pravým bokem o jeho nohy, vstoupil opět do pokoje ošetřovatel P. P., který si zavolal poškozeného S. G. znovu do kanceláře. Na základě výzvy ošetřovatele si obžalovaný šel lehnout na svoji postel. Cca po 10 minutách se ošetřovatel P. P. na pokoj vrátil s dýchacím přístrojem. Tomuto testu na alkohol se všichni podrobili, avšak pouze obžalovaný nadýchal cca 1,8 promile. Obžalovaný také potvrdil, že v tento okamžik poškozeného S. G. hrubě oslovil a řekl mu, že si to s ním následující den vyřídí, což bylo proto, že se domníval, že jej poškozený ošetřovateli udal. Obžalovaný M. H. popřel svůj úmysl znásilnit poškozeného S. G.. Podle svého tvrzení k tomu neměl žádný důvod, když byl krátce po dlouhodobém výkonu trestu odnětí svobody propuštěn, i když do ústavní léčby. Na svoji obhajobu obžalovaný uvedl, že aktuálně po výkonu vazby je připravený se léčit, chce dostat ještě jednu šanci, aby se pokusil zařadit se do normálního společenského života. K dotazu soudu, stran jeho jednání v bodě 1. obžaloby, M. H. uvedl, že přesně neví, kolikrát poškozeného udeřil opaskem, ale mohlo to být asi 8x. Sám držel opasek v levé ruce, i když je pravák, a poškozený S. G. stál před ním, když obžalovaný ho pravou rukou držel za rameno nebo za ruku. Jednalo se o běžný opasek od kalhot a obžalovaný poškozeného udeřil zezadu, za situace, kdy k němu byl poškozený otočený obličejem a měl oblečené pouze pyžamové kalhoty a triko. Nálezací soud považuje rovněž za významné doznání obžalovaného o tom, že věděl, že se poškozený S. G. obává opasku, neboť mu to sám dříve sdělil. Obžalovaný se však hájil tím, že sám byl v tom okamžiku v podnapilém stavu a vlastně mu to přišlo jako rozumný nápad, aby poškozenému dal najevo, že ho nemá s takovými věcmi jako je poučování obtěžovat, a nemá se plést do jeho života. Obžalovaný však připustil, že vlastně zneužil toho, že se poškozený opasku obává. Svého jednání, tj. bití poškozeného tímto opaskem zanechal proto, že na pokoj přišel ošetřovatel P. P.. Obžalovaný se hájil tím, že poškozenému nechtěl ublížit a těchto ran by mu dal asi víc, ale dlouho by v takovém bití nepokračoval. Zcela jednoznačně pak obžalovaný potvrdil, že mu poškozený opakovaně řekl, že nechce, aby mu felaci prováděl. To mu řekl česky, a obžalovaný tomu sice rozuměl, avšak hájil se tím, že to bral jako určitou milostnou předeheru, jako dobývání poškozeného. Když došlo k samotným sexuálním praktikám, poškozený u toho ležel na zádech na své posteli, obžalovaný seděl na jeho pravé straně a felaci mu prováděl pravou rukou. Levou rukou měl opřenou o postel, neboť sám byl v poloze „pololeže“, i když tvrdil, že kolena, která měl poškozený pokrčená, mu vlastně nedržel. Po předstření části výpovědi z přípravného řízení (č. l. 77b – 79), kdy obžalovaný popisoval chronologický sled událostí odlišně, M. H. u hlavního líčení uvedl, že trvá na své výpovědi, kterou u hlavního líčení učinil, neboť v přípravném řízení byl nervózní a vlastně si všechno dobře neposkládal v hlavě. Obžalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

pak mimo jiné hájil i tím, že právě B. S. byl svědkem toho, že jej S. G. začal škádlit, začal ho provokovat slovy, že by neměl pít, fetovat, že by měl žít normálně, a zejména byl u toho, když S. G. požádal obžalovaného, zda mu může provést felaci, s čímž obžalovaný souhlasil. V závěru své výpovědi, k dotazu obhájce, obžalovaný uvedl, že poškozeného bil opaskem asi střední intenzitou. Pokud jej poškozený odmítal, aby mu obžalovaný mohl provést felaci, neměl obžalovaný v úmyslu jej nějak zneužít nebo mu ublížit, ale jeho odmítání považoval za součást přede hry, když navíc v případě tohoto druhého pohlavního styku měl poškozený ztopořen pohlavní úd.

5. Základním přímým důkazem, pro prokázání skutkového děje popsaného v bodě 1 výroku rozsudku, byla svědecká **výpověď svědka – poškozeného S. G.**, který byl vyslechnut u hlavního líčení dne 3. 1. 2019 a vypovídal fakticky shodně, stran rozhodujících skutečností, jako v přípravném řízení (č. l. 85 a následující). Poškozený uvedl, že se v té době léčil sám na sexuologickém oddělení Psychiatrické nemocnice Brno – Černovice, kam začátkem května přišel také obžalovaný M. H., aby vykonával ochrannou léčbu. Poškozený obžalovanému zpočátku pomáhal tím, že mu dával cigarety, občas jídlo, také se spolu bavili. Chování obžalovaného však začalo být problematické, když např. nutil L. H., aby mu nosil vodu nebo si v prodejně nechal schovat lahev s alkoholem, kterou přinesl na oddělení. Právě v inkriminovaný den začal obžalovaný vodu pít a večer byl v náladě připitý. Poškozený uvedl, že na kuřárně mu obžalovaný nabízel alkohol, což on sám odmítl. Obžalovaný si zde dokonce sám stáhl trenýrky a ukazoval přítomným svoje přirození. Poškozený mu zde říkal, že by se měl změnit, aby se jeho chování zlepšilo, což se obžalovanému nelíbilo. Když přišli na pokoj, řekl mu obžalovaný, že mu ukáže, a začal ho švihát opaskem po zádech. Vzhledem k tomu, že přišel ošetřovatel, obžalovaný svého jednání zanechal. Poškozený odešel s ošetřovatelem do kanceláře pod záminkou, aby si nechal píchnout inzulín, ve skutečnosti však proto, aby ošetřovateli vysvětlil, co se na pokoji stalo. Po návratu od ošetřovatele obžalovaný požadoval na pokoji po poškozeném, aby si stáhl trenýrky, že mu obžalovaný tzv. vykourí pohlavní úd. Poškozený S. G. jednoznačně uvedl, že sám kladl obžalovanému odpor, ale nakonec ze strachu z něho se podvolil, aby mezi nimi k sexuálnímu kontaktu došlo. K dotazu soudu poškozený potvrdil, že při prvním napadení opaskem jej obžalovaný držel za ruku a švihal jej tímto opaskem po zádech. Jednou jej dokonce uhodil i přes kloub. Opasek byl široký asi 6 -8 cm a obžalovaný jej s ním uhodil vícekrát, podle jeho odhadu asi 5x. Intenzita úderů byla taková, že to poškozeného bolelo, protože měl na sobě pouze kalhoty od pyžama a tričko, což ostatně jak je shora uvedeno, potvrdil i obžalovaný. Poškozený dále uvedl, že v okamžiku bezprostředně po tomto napadení, když přišel k nim na pokoj ošetřovatel, poškozený sám brečel, protože ho bití opaskem na záda skutečně bolelo. Důvodem napadení ze strany obžalovaného bylo to, že mu poškozený říkal na kuřárně, aby se změnil, aby nepil alkohol a choval se jinak. Obžalovaný však na to reagoval tím, že řekl poškozenému, že to z něho vybijí. U hlavního líčení poškozený S. G. také vysvětlil, že v mládí zažil fyzické týrání právě obdobným opaskem, a proto se bojí lidí a takových věcí, což ostatně také obžalovanému dříve řekl. Nalézací soud považuje takové skutečnosti, uvedené poškozeným, shodně jako obžalováním, za významné z hlediska posouzení trestného jednání obžalovaného. Lze tedy učinit dílčí závěr o tom, že obžalovaný před fyzickým napadením i před vlastním sexuálně motivovaným jednáním vůči poškozenému věděl, že poškozený S. G. má určité trauma z dětství, kdy zažil opakované bití právě opaskem a zcela zjevně tedy věděl, že se poškozený opasku bojí. Útok opaskem obžalovaný ukončil proto, že na pokoj přišel ošetřovatel P. P., což ostatně také obžalovaný sám uvedl. Rovněž shodně jako obžalovaný, poškozený vypověděl, že v době útoku opaskem ze strany obžalovaného sám měl strach, nemohl utéct, když obžalovaný jej navíc držel za ruku a oba přitom stáli. Poškozený S. G. v rámci své výpovědi také jednoznačně usvědčil obžalovaného M. H. z další fáze jeho trestného jednání, která byla zjevně sexuálně motivovaná. Poškozený uvedl, že když se vrátil z kanceláře, řekl obžalovanému, že byl na inzulínu, i když to nebyla pravda. Obžalovaný z ničeho nic řekl, že mu chce vykourit pohlavní úd, přistoupil k poškozenému, začal mu stahovat pyžamové kalhoty i s trenýrkami. Poškozený výslovně uvedl, že si kalhoty i trenýrky držel, nechtěl se podvolit, ale potom dostal z obžalovaného strach, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

jej obžalovaný pořád držel. Právě strach byl důvodem, proč nechal poškozeného, aby mu felaci provedl, když potom mu ještě klečel na nohách na posteli nebo jej nějak držel, což viděl ošetřovatel P. P., který do pokoje opět vstoupil. Poškozený výslovně potvrdil, že mu obžalovaný stáhl i trenýrky, a přestože on sám s tím nesouhlasil, chtěl mu obžalovaný provádět pohlavní styk. Opakovaně poškozený obžalovanému říkal, že s tím nesouhlasí, že pohlavní styk nechce, když ani nemá ztopořený pohlavní úd. Při těchto sexuálních aktivitách poškozený ležel na zádech a obžalovaný mu nějak klečel na nohou. Přestože poškozený nedokázal takovou polohu přesně popsát, uvedl, že mu obžalovaný držel nohy a felaci ve skutečnosti prováděl ústy. Když ošetřovatel přišel na pokoj podruhé, vzal znovu poškozeného sebou do kanceláře, kde mu poškozený, jak sám potvrdil, popsal, co se vlastně stalo, a také se o tom dozvěděla zdravotní sestra K. K., která měla službu. Po předestření rozporů stran dřívějšího dobrovolného pohlavního styku mezi poškozeným a obžalovaným (č. l. 87) setrval poškozený na své výpovědi z přípravného řízení s vysvětlením, že tehdy si to pamatoval lépe, když uvedl, že k pohlavnímu styku mezi nimi došlo stejný den odpoledne a poškozený sám obžalovanému tzv. kouřil pohlavní úd dobrovolně. Tato skutečnost však není natolik trestněprávně významná, aby mohla být podkladem pro závěr o eventuální nevěrohodnosti jinak zcela věcné, logické výpovědi poškozeného S. G., která ostatně koresponduje i s dalšími nepřímými důkazy.

6. Podstatným nepřímým důkazem, který věcně a logicky navazuje na tvrzení uvedená poškozeným S. G. je **svědecká výpověď ošetřovatele P. P.** vyslechnutého rovněž osobně u hlavního líčení 3. 1. 2019. Svědek vypovídal u hlavního líčení shodně jako v přípravném řízení, když potvrdil, že několik minut před 21. hodinou šel upozornit poškozeného S. G., že je doba, kdy si má nechat píchnout inzulin. V okamžiku, když procházel kolem dveří i jeho pokoje, slyšel pleskavé zvuky, a když vstoupil do místnosti, sám viděl, jak obžalovaný M. H. pleská páskem poškozeného S. G., který stál u postele. Svědek upozornil obžalovaného, že takové jednání dělat nemá, což obžalovaný uposlechl, a stejně jako poškozený tvrdil, že to byla legrace. K dotazu soudu svědek vysvětlil, že dveře do pokoje byly sice zavřené, ale vzhledem k tomu, že je v nich skleněná výplň, slyšel sám tyto pleskavé zvuky skutečně dobře. Sám viděl jeden max. dva údery v okamžiku, když na pokoj vstoupil. Poškozený S. G. stál bokem u postele, a právě obžalovaný M. H. jej tímto opaskem pleskal. Svědek sice nepotvrdil, že by obžalovaný poškozeného při těchto úderech opaskem držel, ovšem tato skutečnost je potvrzována shodnými výpověďmi obžalovaného i poškozeného. Za podstatné pro posouzení věrohodnosti výpovědi poškozeného S. G. považuje nalézací soud i vyjádření svědka P. P. o tom, že i když S. G. tvrdil, že to bylo z legrace, měl plačtivý hlas a na svědka nepůsobil přesvědčivě. Když jej svědek vzal do kanceláře, z počátku poškozený o události nechtěl mluvit, ale nakonec se rozbřečel a přiznal se, že má s obžalovaným problémy, neboť jej obžalovaný šikanuje. Poté, co si nechal poškozený píchnout inzulin, vrátil se na svůj pokoj, ale po chvíli jej šel svědek zavolat znovu. Podruhé, když svědek přišel na pokoj, viděl, jak obžalovaný seděl na posteli poškozeného a předloktím mu tlačil na kolena. Znovu tedy pozval poškozeného na vyšetřovnu a právě zde mu S. G. řekl, že má s obžalovaným problémy. Na zádech poškozeného svědek viděl podlitiny, i když byly zřejmě staršího data. Proto informoval službukonající zdravotní sestru, která kontaktovala lékařku. K dotazu soudu svědek P. P. potvrdil, že když přišel podruhé na pokoj, viděl poškozeného S. G. ležet na zádech, kdy byl částečně přikrytý peřinou, a to ve spodní části těla a obžalovaný seděl na kraji jeho postele v nohách a předloktím mu tlačil na kolena. S odstupem času si svědek vybavil, že mu tlačil na kolena pravou rukou, ale poškozený měl v tom okamžiku genitálie zakryté. Svědek proto netuší, zda měl sundané pyžamo nebo trenýrky, neboť to nebylo vidět.
7. S výpovědí svědka P. P., stran těchto rozhodujících skutečností, korespondují i další důkazy, a to svědecké výpovědi svědkyň K. K., zdravotní sestry A. Ž., ošetřující lékařky, které měly v uvedené době na oddělení službu. Obě svědecké výpovědi byly u hlavního líčení dne 3. 1. 2019 čteny v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu. **Svědkyň K. K.** ve své procesně řádné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

výpovědi (č. l. 100 a následující) potvrdila, že sexuální kontakty jsou na tomto oddělení zakázané. O celé události se dozvěděla jednak od ošetřovatele P. P., a od poškozeného S. G.. P. P. svědkyni řekl, že slyšel na pokoji č. 1 pleskavé zvuky, a viděl, jak obviněný M. H. bije opaskem poškozeného S. G., když S. G. při tom brečel. Svědkyně byla na ošetřovně přítomna tomu, když S. G. jí samotné i ošetřovateli P. P. sdělil, že obžalovaný M. H. po něm požadoval orální sex a že mu vyhověl, což jim poškozený vysvětlil tím, že se bál. Svědkyně z rozhovoru s poškozeným sama pochopila, že v tomto případě mezi nimi rozhodně nedošlo k sexuálnímu kontaktu dobrovolnému. Navíc obžalovaný neobtěžoval toho dne poškozeného poprvé, když i předchozí orální sex byl ze strany poškozeného nedobrovolný. Za přítomnosti ošetřující lékařky Ž. poškozený S. G. vysvětlil, že tyto události nehlásil dřív proto, že se bál obžalovaného a nechtěl, aby to bylo ještě horší. Svědkyně K. K. také potvrdila, že když následně v důsledku těchto událostí provedli u obžalovaného tzv. alcotest, zjistili, že je pozitivní, a proto svědkyně napsala zprávu o dvou nežádoucích událostech. **Svědčce A. Ž.** (č. l. 129) pak uvedla, že o celé události se dozvěděla od zdravotní sestry z oddělení č. 40 telefonicky a všechny zjištěné informace zapsala do dokumentace, když vypsal také zprávu o nežádoucí události, která se zakládá do chorobopisu pacienta. U obžalovaného pak byla zjištěna hladina alkoholu v krvi přes 1 ‰. Vzhledem k jeho nežádoucímu chování byl obžalovaný přemístěn na záchytnou stanici. Svědkyně potvrdila obdobné skutečnosti jako K. K., když uvedla, že od poškozeného S. G. se dozvěděla, že jej obžalovaný opakovaně šikanoval, nutil jej k orálnímu sexu, který měl proběhnout právě ten den večer, a také ho měl obžalovaný mlátit opaskem do zad a hýždí. Při vyšetření poškozeného zjistili na jeho zádech hematomy, avšak spíše staršího data nebo nejasného stáří a původu. Svědkyně sama však nedokáže odhadnout, jak byly hematomy staré, neboť je to u každého pacienta individuální.

8. S výpověďmi všech tří shora uvedených svědků pak korespondují i **listinné důkazy**. Jedná se především o Záznam ve zdravotnické dokumentaci poškozeného S.a G. (č. l. 211). Dne 17. 5. 2018 ve 21:58 zdravotní sestra K. K. provedla záznam o tom, že při obchůzce ve 20:50 hod. bylo zjištěno, jak M. H. bije páskem S. G. přes záda a hýždě, přičemž S. G. ve vyšetřovně přiznal, že se tak děje opakovaně, asi od soboty, když jej obžalovaný žádá též o sexuální služby. Sám věc neoznámil z obavy, že se šikana bude stupňovat. Pro věrohodnost výpovědi poškozeného S. G. svědčí i záznam zdravotní sestry o tom, že tuto informaci jí poškozený sdělil se slzami v očích, i když tvrdil, že o nic nejde, že je to legrace. Je tedy zjevné, že poškozený byl pod výrazným psychickým vlivem obžalovaného M. H.. Druhý záznam ve zdravotnické dokumentaci poškozeného učinila ošetřující lékařka A. Ž. téhož dne ve 22.52 hod. Poškozený jí sdělil, že jej obžalovaný denně šikanoval, stejně jako další pacienty, avšak dosud to nikdo z nich nehlásil ze strachu, že se situace zhorší. S. G. potvrdil, že jej obžalovaný bil opaskem, je slovně agresivní a vyžaduje orální sex, který i proběhl. Obdobné informace byly zaznamenány do Zdravotní karty pacienta – obžalovaného M. H. (č. l. 219), kam mimo jiné dne 17. 5. 2018 ve 22:05 zdravotní sestra – svědkyně K. K. zapsala i záznam o tom, že u obžalovaného bylo při alcotestu zjištěno 1,07 promile alkoholu. Tato skutečnost ostatně koresponduje i se Záznamem protialkoholní záchytné stanice (č. l. 223), z něhož bylo zjištěno, že ve 23:00 hod zaznamenal alcotest u obžalovaného 0,77 promile. S výpověďmi obou svědkyň K.K. i A.Ž. pak korespondují i Protokoly o nežádoucí události (č. l. 225, 226, 227), jimiž bylo prokázáno, že tyto skutečnosti oficiálně zaznamenaly do předmětných listinných důkazů obě svědkyně jako tzv. nežádoucí událost, kdy obžalovaný M. H. bil opaskem přes záda a hýždě poškozeného S. G.. Poškozený jí sdělil, že to nebylo poprvé a na jeho těle bylo vyšetřením zjištěno, že zde má podlitiny na zádech a hýždích staršího data.
9. Předmětný opasek, který obžalovaný použil k útoku na poškozeného, nebyl orgány činnými v přípravném řízení zajištěn tak, aby mohl být proveden jako důkaz (viz č. l. 146 respektive 149), přesto byl zachycen na **fotodokumentaci**, pořízené při ohledání místa činu (fotografie č. 17 na str. 17b). Obžalovaný sám u hlavního líčení potvrdil, že tento opasek má dokonce na sobě. Nalézací

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

soud si tak mohl učinit zcela dostatečnou představu o předmětu, který obžalovaný použil k zesílení útoku na obžalovaného.

10. Situace na místě činu je pak podrobně popsána v **Protokolu o ohledání místa činu** a zejména byla zcela dostatečně zaznamenána i na pořízené **fotodokumentaci** (č. l. 11 – 21). Na místě činu žádné relevantní kriminalisticky významné stopy zajištěny nebyly. Pořízená fotodokumentace však umožňuje vytvořit si dostatečnou představu o situaci na místě činu, mimo jiné i o charakteru vstupních dveří do pokoje č. 1, v němž k útoku obžalovaného na poškozeného došlo (zejména fotografie 6, 9 a 10). Tato fotodokumentace plně koresponduje s popisem vstupních dveří, který uvedl ošetřovatel P. P. a není důvodu považovat za nevěrohodné jeho tvrzení o tom, že i přes zavřené vstupní dveře, které zjevně ve spodní části netěsní, a navíc jsou částečně prosklené, slyšel tzv. pleskání z tohoto pokoje, a na místě zjistil, že obžalovaný bije poškozeného opaskem.
11. Obhajobu obžalovaného nepotvrdil ani **svědek B. S.** vyslechnutý rovněž u hlavního líčení 3. 1. 2019. Také tento svědek vypovídal u hlavního líčení shodně jako v přípravném řízení (č. l. 112), když potvrdil, že byl v uvedené době hospitalizován v psychiatrické nemocnici na oddělení společně s obžalovaným M. H. a poškozeným S. G.. Konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným osobně přítomen nebyl, a to ani v jeho části, přestože s nimi byl cca od 20:00 do 20:45 hod na pokoji, kde pili kávu a povídali si. Poté byl svědek vykázan ošetřovatelem a o konfliktu se dozvěděl až ráno od dalších pacientů. Poškozený S. G. mu o události řekl až dodatečně, když už M. H. na oddělení nebyl. S. G. dodatečně svědkovi řekl, že jej obžalovaný řezal řemenem a vyžadoval po něm orální styk. Svědek B. S. jednoznačně vyloučil, že by byl přítomen nějakému sexuálnímu styku mezi obžalovaným a poškozeným, když navíc takové sexuální aktivity nejsou v léčebně povolené.
12. Zprostředkovaně se pak o celé rozhodující události dozvěděli i další svědkové, kteří se rovněž vyjádřili k chování obžalovaného M. H. po dobu krátkodobého výkonu ochranného léčení. Výpovědi těchto svědků byly u hlavního líčení 3. 1. 2019 čteny v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu. **Svědék L. H.** (č. l. 97), který byl na oddělení hospitalizován jako pacient, uvedl, že ví o tom, že obviněný zbil S. G. koženým opaskem až poškozený dokonce brečel. S. G. se neumí bránit, což jsou podle názoru nalézacího soudu další skutečnosti, které svědčí pro věrohodnost výpovědi poškozeného a svědčí o tom, že se jedná o osobu submisivní, která je obvykle velmi snadným objektem šikanózního jednání. L. H. potvrdil, že i po něm samotném chtěl obžalovaný sexuální kontakty, zejména orální. To všechno ovšem svědek sám odmítl. Obžalovaný odmítal léčbu, měl tendence svědka šikanovat až z něj svědek měl chvílemi strach. Nebyl ovšem sám, neboť strach z něj měl i další pacient J.Š.. Rovněž **svědek J. Š.** ve své výpovědi (č. l. 126) uvedl, že obžalovaný i poškozený byli pacienti na stejném oddělení jako on sám. Obžalovaný už dříve mlátil opaskem do postele S. G., choval se velmi agresivně, nepříjemně, a také svědek sám se obžalovaného bál, zejména když byl pod vlivem alkoholu. V takových situacích svědek raději odešel na kulturní místnost, aby se obžalovanému vyhnul. **Svědčyně V. Š.** další lékařka z uvedeného oddělení pak ve své výpovědi (č. l. 121) potvrdila, že obžalovaný M. H. od samého počátku hospitalizace byl agresivní a avizoval, že na léčbě spolupracovat nehodlá. Jeho prognóza byla celkově špatná, když se u něj projevovala dominantně disociální porucha osobnosti, a on se navíc opíjel, demonstrativně vzdoroval. Chování obžalovaného však mělo velký vliv i na léčbu dalších pacientů, zejména poškozeného S. G., který v minulosti jako pacient výborně spolupracoval, avšak po příchodu obžalovaného na oddělení bylo vidět, že poškozený se dostal do úzkostného napětí, žije ve strachu a zdálo se již, že jeho terapeutický proces je ohrožen. Obžalovaný M. H. nedodržel léčebný režim, odmítal medikaci, porušoval abstinenci. Svědkyně V. Š. se o celé události dozvěděla především od ošetřovatele P. P., který ji sdělil stejné skutečnosti, jako popsal před soudem v rámci své svědecké výpovědi. Další informace svědkyně získala od samotného poškozeného S. G. fakticky až poté, co do věci vstoupila policie. Poškozený jim řekl, že měl z obžalovaného hrozný strach, strašnou úzkost, neboť jej obžalovaný nutil k felaci. Ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

strachu však poškozený jeho výzvám podlehl, neboť obžalovaný jej nutil výhružkami. Podle toho, jak svědkyně vnímala sdělení a prožitek poškozeného S. G., z jeho strany rozhodně nešlo o dobrovolný sexuální kontakt s obžalovaným. Obžalovaný navíc v průběhu, byť krátkodobé léčby za svědkyní asi 2x nebo 3x přišel s tím, že by chtěl více na léčbě spolupracovat, ale přes verbální proklamaci to vše pak zmařil skutkem. Také staniční sestra **M.P.** v rámci své svědecké výpovědi (č. l. 108) uvedla, že o celém incidentu ví od ošetřovatele P. P.. Sama však byla svědkem toho, když obžalovaný odmítal léčbu, 2x se opil, takže byl hospitalizován na záchranné stanici a celkově se choval agresivně.

13. Ve stádiu přípravného řízení byla provedena také prohlídka těla obžalovaného M. H. a zejména poškozeného S. G.. Z jednotlivých **Protokolů o prohlídce těla** včetně pořízené **fotodokumentace** nebyly žádné trestněprávně významné skutečnosti zjištěny, když nebyly zajištěny ani žádné kriminalisticky významné stopy, a to jak u poškozeného S. G. (č. l. 195 – 199) tak u obžalovaného M. H. (č. l. 200 – 205). Tyto důkazy zůstaly bez většího významu pro objasnění rozhodujících skutkových okolností. Nejvýše lze připustit, že fotodokumentace pořízená při ohledání těla poškozeného koresponduje s tvrzením svědka P. P. o tom, že na těle poškozeného sice byly zjištěny starší podlitiny, avšak jejich stáří nelze vzhledem k charakteru podlitin i tělu poškozeného blíže specifikovat.
14. **Ke skutku č. 2** tj. k napsání výhružného dopisu svědkovi S. G. se **obžalovaný M. H.** u hlavního líčení dne 3. 1. 2019 doznal. Na svoji obhajobu uvedl, že ví, že S. G. vyhrožoval, ví, že to nebylo správné, ale v tu chvíli byl sám hodně zoufalý. Ocitl se totiž zpátky v prostředí, kde strávil 6 let a do toho mu byly vysazeny léky, které jsou podle jeho názoru návykové. Obžalovaný se dále hájit tím, že celou situaci psychicky nezvládl, protože byl v konfliktu se svojí rodinou, a proto v afektu sedl a bez rozmyšlení napsal S. G. takový dopis. Obžalovaný pouze chtěl, aby S. G. u soudu řekl, jak to opravdu bylo, a neházel na obžalovaného takovou věc. Sám neměl jiný úmysl a všechno ho tedy mrzí.
15. Ze svého jednání popsaného pod bodem 2) výroku rozsudku je obžalovaný M. H. usvědčován především listinnými důkazy, a to předmětným **dopisem včetně obálky**, který, jak sám potvrdil, adresoval poškozenému S. G. (č. l. 154 – 155). Z poštovního razítka na obálce (č. l. 155), v níž byl dopis zajištěn, bylo zjištěno, že dopis byl odeslán dne 18. 6. 2018 poškozenému S. G. do Psychiatrické nemocnice Brno-Černovice, přičemž již na samotné obálce je S. G. označen jako „Prasečí hlava“. Z vlastního obsahu dopisu (č. l. 154), bylo jednoznačně zjištěno, že obžalovaný poškozenému i jeho blízkým vyhrožuje v souvislosti s podáním trestního oznámení za znásilnění na obžalovaného ze strany poškozeného. O výhružkách svědčí formulace v obsahu dopisu „Ale já ti to S. nedaruju, počítej s tím, že já se ven dostanu a věř mi, že toho budeš hodně litovat, že jsi mě vůbec poznal, já ti to všechno spočítám i s úrokama...“, dále „jseš můj nepřítel č. 1 a moc rád si tě vychutnám, i kdyby jsem měl dostat doživotí“, „já ti ukážu, kdo je H. zač a nejenom tobě, já vám dám vypovídat, že jste ze mě měli strach, radím ti, buď se odstěhuj do ciziny nebo se zakopej pod zem, protože já si tě najdu“. V další části obžalovaný jednoznačně uvádí: „pomsty se nevzdám, neodneseš to jen ty, ale i ten tvůj a všichni kolem tebe, to ti přísahám...“. V závěru dopisu používá obžalovaný formulace, z nichž je nade vší pochybnost zřejmé, že S. G. vyhrožuje v souvislosti s trestním oznámením, nikoliv v souvislosti např. s jejich osobním vztahem, ať už přátelským, partnerským či jiným. Obžalovaný v tomto dopise uvádí: „takže mám pro tebe nabídku, buď u soudu řekneš tak, jak to bylo, že všechno bylo dobrovolně a já na všechno zapomenu, anebo to budeme řešit jinak, jak to se nechej překvapit, ale věř, že to nebude příjemné. Takže do soudu máš zatím času dost na přemýšlení, která varianta pro tebe bude lepší“. Tento dopis byl doručen poškozenému S. G. do Psychiatrické nemocnice Brno-Černovice dne 21. 6. 2018, přičemž **svědkyně M. P.** ve své výpovědi (č. l. 110) potvrdila, že již z obálky bylo zřejmé, že jde dopis od obžalovaného M. H.. S. G. dopis otevřel před svědkyní na ošetřovně, krátce jej přelétl očima a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

odmítl jej dále číst. Svědkyně uvedla, že poškozený učinil souhlas s tím, aby dopis předali na policii a také, aby si jej svědkyně sama přečetla. M. P. sama z dopisu zjistila, že obžalovaný žádá poškozeného, aby stáhl výpověď, a v opačném případě, pokud to neudělá, že si ho najde. Šlo zkrátka o výhružný dopis. Tento dopis pak svědkyně předala policejnímu orgánu, což bylo prokázáno **Protokolem o vydání věci z 21. 6. 2018** (č. l. 153). Dopis byl u hlavního líčení 3. 1. 2019 proveden postupem podle § 213 odst. 1 trestního řádu. Lze konstatovat, že obžalovaný sám v průběhu své výpovědi ani v průběhu hlavního líčení nikterak nezpochybnil, že on sám je autorem tohoto dopisu. O autorství obžalovaného k tomuto dopisu však, kromě jeho vyjádření, svědčí i další listinné důkazy, které byly v průběhu trestního řízení zajištěny v souladu s procesními předpisy. Jedná se o zadržené **dopisy** napsané obžalovaným a adresované R. B. (č. l. 163 – 165 včetně obálky), matce obžalovaného H. M. (č. l. 170 – 174) a dalšímu svědkovi, který v této věci figuruje, B. S. (č. l. 175 – 177). V dopise adresovaném R. B. obžalovaný opětovně označuje poškozeného S. G. jako „prasečí hlavu“ a nikterak se netají tím, že se poškozenému i jeho blízkým pomstí. Je tedy zjevné, že dopis adresovaný samotnému poškozenému S. G. nebyl ze strany obžalovaného zkratkovitým jednáním, nebyl dílem okamžiku, když R. B. obžalovaný o těchto skutečnostech napsal v dopise až ze dne 1. 7. 2018. Také svědka B. S. se snažil obžalovaný navádět, jakým způsobem má ve vztahu k této trestné činnosti vypovídat, a tento dopis byl dokonce obžalovaným sepsán až 21. 7. 2018.

16. Na základě shora provedeného dokazování nalézací soud dospěl k závěru, že obžaloba byla na M.H. podána zcela oprávněně. Souhrnně lze konstatovat, že všechny provedené důkazy byly v přípravném řízení opatřeny procesně řádným způsobem a nalézací soud po jejich provedení u hlavního líčení mohl na jejich podkladě ustálit skutkový děj do podoby uvedené ve výroku tohoto rozsudku a učinit také odpovídající právní závěry. Rovněž věrohodnost žádného z provedených důkazů nebyla natolik zpochybněna, aby soud mohl kterýkoliv jednotlivý důkaz odmítnout zcela. Lze připustit nanejvýše to, že jednotlivé důkazy měly různý důkazní význam, když s výjimkou svědka S. G. a samotného obžalovaného se jednalo v převážné míře o důkazy nepřímé, neboť ostatní svědkové nebyli bezprostředně, rozhodujícím trestněprávně významnému jednání obžalovaného vůči poškozenému osobně přítomni. Rozsah dokazování provedený u hlavního líčení považoval nalézací soud za zcela dostačující pro ustálení skutkového děje do podoby uvedené ve výroku tohoto rozsudku, když výrok o vině učinil bez důvodných pochybností, jak mu ukládá zákon. Pokud došlo k dílčím změnám v popisu skutkového děje v bodě 1), zejména stran časových údajů a chronologického sledu událostí, bylo to v reakci na skutečnosti zjištěné z provedených důkazů. Ze **Zdravotnické dokumentace** (č. l. 211) bylo zjištěno, že bití opaskem poškozeného obžalovaným M. H. zaznamenal ošetřovatel při obchůzce pokojů cca ve 20.50 hodin. Z hlediska následně užitých právních kvalifikací, pak považoval nalézací soud za nezbytné zahrnout do skutkové věty i údaje týkající se právního podkladu hospitalizace obžalovaného i poškozeného v psychiatrické nemocnici. Je podstatné, že oba zde vykonávali ochranné ústavní léčení, které jim bylo nařízeno příslušným soudem na základě výroku rozsudku v konkrétních trestních věcech, které byly zahrnuty na úvod skutkové věty bodu 1. Tato upřesnění však fakticky neměla žádný vliv na rozsah trestní odpovědnosti obžalovaného M. H.a. Pro úplnost je třeba podotknout, že v závěru dokazování u hlavního líčení dne 19. 2. 2019 procesní strany žádné další důkazní návrhy neučinily.
17. Nalézací soud na podkladě těchto skutkových zjištění dospěl k následujícím **právním závěrům**:
18. **Trestné jednání** obžalovaného, popsané v **bodě 1.** výroku rozsudku, bylo prokázáno, jak jeho dílčím doznáním, tak zcela jednoznačně přímým důkazem, kterým je svědecká výpověď svědka S.a G.. Svědecká výpověď poškozeného nezůstala důkazem osamoceným, ale je zcela v souladu s dalším nepřímým důkazem, kterým je výpověď svědka P. P. a je v souladu i s dalšími svědeckými výpověďmi svědků K., P., Ž., ale i Š., H. a Š., jakož i dalšími shora provedenými důkazy. Obžalovaný jednal tak, že nejdříve po předchozím slovním konfliktu poškozeného fyzicky napadl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

tím, že jej opakovaně švihal koženým opaskem přes záda a přes zadek. Obžalovaný uvedl, že poškozeného švihl asi osmkrát, zatímco poškozený si uvědomil celkem pět švihnutí. Nebylo sice prokázáno, že v této fázi by obžalovaný užil násilí v úmyslu dopustit se bezprostředně poté fyzicky motivovaného trestného jednání, přesto však nelze přehlédnout, že se násilí vůči poškozenému dopustil pomocí koženého opasku, který lze považovat za zbraň ve smyslu ustanovení 118 trestního zákoníku, když tímto opaskem byl zcela jednoznačně útok vůči tělu poškozeného důraznější. Nejen poškozený, ale také svědek P. potvrdili, že útoky vedly u poškozeného k tomu, že se doslova rozbředl. Tento předchozí útok, byť nebyl sexuálně motivovaný, však měl, podle názoru nalézacího soudu, výrazný vliv na psychiku poškozeného, který se stal obětí dalšího násilného jednání obžalovaného, tentokrát již sexuálně motivovaného, a to během několika následujících minut. Z hlediska trestněprávního se za „násilí“ považuje použití fyzické síly ze strany pachatele, za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu jiného a dosažení pohlavního styku proti jeho vůli (R 17/1982). Tato podmínka bez výhrad naplněna byla, neboť bylo prokázáno, že obžalovaný nejprve slovně vyzval poškozeného k orálnímu styku, což ovšem poškozený opakovaně slovně odmítl. Přestože obžalovaný jeho slovům dobře rozuměl, což sám potvrdil, zjevně je nevzal na vědomí. Obhajoba obžalovaného o tom, že slovní odmítání považoval za součást jakési milostné přede hry následného sexuálního styku s poškozeným, je zcela irelevantní a vyvrácena především výpovědí poškozeného, ale i vlastním doznáním obžalovaného k následné fázi jeho jednání. Obžalovaný M. H. si nepochybně byl vědom toho, že před několika minutami poškozeného fyzicky napadl tím, že jej bil opaskem a stejně tak si byl vědom toho, že se poškozený takových útoků, tj. bití opaskem bojí, neboť má traumatické zážitky s dětství. Zcela logicky tak obžalovaný musel vědět, že po takové zkušenosti s obžalovaným, nebude poškozený schopen a ochoten riskovat další útoky z jeho strany, které mohly být i podstatně intenzivnější. Poškozený S. G. se bránil pohlavnímu styku nejdříve opakovaným slovním odmítáním a následně, byť po krátkou dobu, se bránil i fyzicky. Poškozený potvrdil, že si zpočátku držel kalhoty a trenýrky, když mu je proti jeho vůli chtěl obžalovaný stáhnout. Nakonec se však jeho jednání podvolil. Zdánlivě se poškozený bránil fyzicky málo intenzivně, avšak, podle názoru nalézacího soudu, skutkové okolnosti svědčí zcela v neprospěch obžalovaného. Jeho zdánlivě malá intenzita fyzické obrany je zcela irelevantní, neboť byla naprosto jednoznačná a doprovázená předchozím kategorickým slovním projevem. Za zcela věrohodnou považuje nalézací soud výpověď poškozeného, který opakovaně uvedl, že ze strachu z obžalovaného mu nakonec přestal klást odpor, nechal ho, aby mu stáhl kalhoty a trenýrky až ke kolenům a stejně tak ho nechal, aby vzal jeho penis do úst a prováděl mu felaci. Takto prováděný orální pohlavní styk je třeba považovat za „pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží“, což je formálním znakem kvalifikované skutkové podstaty § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Jednání obžalovaného bylo provedeno takovým mechanismem, který je schopen vyvolat stejný účinek, jakoby šlo o skutečnou soulož, tedy o spojení pohlavních orgánů muže a ženy. Felace nebo-li orální pohlavní styk tak odpovídá požadovanému formálnímu znaku objektivní stránky § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (viz TR NS 35/2007). Vedle těchto skutečností však bylo nepochybně prokázáno, že poškozený S. G. je osobou s vlastním psychickým onemocněním, osobou, kterou i laici, tj. svědkové, sami pacienti psychiatrické nemocnice, hodnotili jako osobu submisivní, která není schopna se obdobnému jednání ze strany obžalovaného bránit (např. svědek H.). Přesto však poškozený, podle názoru soudu, dal opakovaně zcela dostatečně najevo obžalovanému svůj odpor k uskutečnění orálního pohlavního styku. Poškozený se také přiměřeně svým psychickým schopnostem i zkušenostem z násilného jednání obžalovaného vůči němu, bezprostředně před tímto pohlavním stykem, bránil i fyzicky. Obhajobu obžalovaného o tom, že odpor poškozeného považoval za předstíraný a domníval se, že poškozený s pohlavním stykem souhlasí, považoval nalézací soud, jak je shora opakovaně uvedeno, za obhajobu účelovou a vyvrácenou zcela věrohodnou výpovědí poškozeného, které odpovídají i další důkazy, svědčící o předchozím šikanózním chování obžalovaného nejen vůči poškozenému, ale i dalším pacientům. Úvahy o jednání obžalovaného ve skutkovém omylu negativním jsou proto zcela vyloučeny. Výpovědí obžalovaného, poškozeného,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

výpověďmi dalších svědků i listinnými důkazy bylo prokázáno, že nejen obžalovaný, ale především poškozený byl v době útoku hospitalizován v psychiatrické nemocnici, kde vykonával soudem nařízené ochranné ústavní léčení. Poškozený tedy neměl možnost rozhodovat o svém životě zcela svobodně, neboť byl minimálně částečně svobody zbaven. Jeho duševní stav byl proto ovlivněn nejen jeho diagnostikovaným psychickým onemocněním, ale pochopitelně i tím, že se musel podrobovat režimu ochranného ústavního léčení, a to nikoliv ze své vůle, ale vlastně nedobrovolně na základě soudního rozhodnutí. Právě tento osobní stav poškozeného usnadnil obžalovanému, aby se vůči němu dopustil trestněprávně významného jednání sexuálně motivovaného, jak je popsáno ve výroku rozsudku. Obžalovaný tak měl situaci podstatně snadnější, než v případě že by se takového jednání dopustil vůči zcela zdravé osobě, která byla na svobodě. **V přímé příčinné souvislosti** s tímto trestněprávně významným jednáním obžalovaného M. H. došlo k násilnému vynucení pohlavního styku, provedeného způsobem srovnatelným se souloží, na osobě, která byla umístěna v ochranném léčení, nařízeném soudem. Obžalovaný M. H. tak poškodil zájem společnosti na ochraně svobodného rozhodování poškozeného S. G. o jeho pohlavním životě. Tento zájem společnosti je **objektem** trestného činu znásilnění a je proto chráněn ustanovením § 185 trestního zákoníku. Pro úplnost je třeba podotknout, že trestný čin znásilnění je dokonán tím, že pachatel násilným jednáním donutí k pohlavnímu styku jinou osobu. Důkazy svědčící pro závěr o dokonání trestného činu jsou rozebrány shora.

19. **Trestné jednání** obžalovaného M. H. popsané **pod bodem 2.** výroku rozsudku pak spočívalo v tom, že napsal poškozenému S. G. nejen dopis, v němž ho dokonce na samotné obálce zcela urážlivě a hanlivě označuje, ale dopis, který svým obsahem jednoznačně svědčí o tom, že chtěl poškozeného přinutit ke změně jeho výpovědi. Obžalovaný M. H. v době, kdy dopis napsal a kdy jej poškozenému odeslal, jednoznačně věděl o tom, že S. G. na něj podal trestní oznámení a dne 22. 5. 2018 vypovídal v procesním postavení svědka (č. l. 85). Tento dopis napsal v následujícím období dne 16. 6. 2018, když na obálce dopisu je podací razítko 18. 6. 2018. Z formulací, které jsou podrobně rozebrány výše, je zcela zjevné, že obžalovaný v tomto dopise poškozenému vyhrožoval, že proti němu i jeho blízkým osobám použije násilí, pokud poškozený v procesním postavení svědka nebude vypovídat pravdu. Nešlo však o záměr obžalovaného dosáhnout objektivní výpovědi svědka, když je zcela zjevné, že naopak S. G., pokud vypovídal pravdu, vypovídal v neprospěch obžalovaného a jeho výpověď zcela koresponduje dalším provedeným důkazům. Výpověď o objektivních skutečnostech a o tzv. pravdě si obžalovaný pochopitelně vykládal ve svůj prospěch a logicky tedy nutil poškozeného, pohrůzkou budoucího násilí, aby usvědčující výpověď nestáhl nebo nezměnil a vypovídal ve prospěch obžalovaného. Obžalovaný jednoznačně nutil poškozeného S. G., aby něco konal, tedy aby změnil svoji svědeckou výpověď. **V přímé příčinné souvislosti** s jednáním obžalovaného byl porušen zájem společnosti na svobodném rozhodování člověka, zde poškozeného S. G.. Tento zájem je chráněn ustanovením § 175 jako **objekt** trestného činu vydírání. Jednání obžalovaného však nezůstalo v rovině základní skutkové podstaty § 175 odst. 1 trestního zákoníku, ale je třeba zdůraznit, že obžalovaný vyhrožoval poškozenému použitím násilí, aby poškozený něco konal v situaci, kdy proti němu vypovídal v procesním postavení svědka. Tím byl naplněn formální znak kvalifikované skutkové podstaty, tj. 175 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku, když obžalovaný se tohoto jednání dopustil vůči svědkovi.
20. V průběhu dokazování u hlavního líčení byly provedeny také dva podstatné důkazy, týkající se duševního stavu obžalovaného M. H.. V rovině základů trestní odpovědnosti, tedy při posouzení **znaků subjektu i subjektivní stránky** obou trestných činů a v konečném důsledku i při rozhodování o trestu a ochranném opatření, byly tyto skutečnosti významné. U hlavního líčení dne 19. 2. 2019 byla vyslechnuta **soudní znalkyně MUDr. Petra Sejbalová**, která v přípravném řízení zpracovávala znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie, týkající se duševního stavu obžalovaného. Soudní znalkyně v plném rozsahu setrvala na závěrech svého znaleckého posudku (č. l. 238-265), když po vyšetření obžalovaného zjistila, že netrpí duševní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

chorobou v užším slova smyslu. Nálezací soud považuje za významné závěry znalkyně o tom, že intelektové schopnosti obžalovaného jsou v pásmu širší normy. Obžalovaný však trpí smíšenou poruchou osobnosti s disociálními a emočně nestabilními rysy. Nebyly u něj sice zjištěny známky svědčící pro vytvoření syndromu závislosti na alkoholu nebo nealkoholových návykových látkách, i když trpí škodlivým užíváním metamfetaminu. Z hlediska závěrů soudu o trestní odpovědnosti obžalovaného, je významné i zjištění znalkyně, že obžalovaný je schopen se zříci konzumace alkoholu nebo drog, a to v plném rozsahu, pokud by k tomu byl dostatečně motivován, což nenastalo ani v minulosti a taková motivace u něj není ani aktuálně. Znalkyně u obžalovaného zjistila poruchu sexuální preference. U obžalovaného se u dříve diagnostikované patologické sexuální agresivity vyvinuly navíc sadistické rysy. Porucha sexuální preference se projevuje preferencí erotických aktivit s obsahem sexuální agrese nebo s obsahem sadistickým. Takovou poruchou sexuální preference bude obžalovaný trpět i v budoucnu, neboť ji nelze vyléčit ad integrum. V inkriminované době trestného činu znásilnění byl obžalovaný ve středním stupni alkoholové opilosti, avšak nejednalo se o opilost patickou nebo komplikovanou. Obžalovaný tedy byl schopen plně rozpoznat škodlivost svého jednání pro společnost. Z hlediska následných závěrů o trestní odpovědnosti považuje nálezací soud za významné zjištění znalkyně o tom, že ovládací schopnosti obžalovaného byly podstatně sníženy, a to právě v důsledku poruchy sexuální preference typu patologická sexuální agresivita se sadistickými rysy. Stran druhého trestného činu, kvalifikovaného jako vydírání, soudní znalkyně uvedla, že obžalovaný nebyl sexuálně motivován a vycházelo to z jeho patologicky strukturované osobnosti. Lze u něj vyloučit forenzně významný afekt patický nebo nadměrný. M. H. jednal nejvýše ve stavu nezvládnutého, tedy nikoliv nezvladatelného afektu, což není forenzně významné. V inkriminované době spáchání trestného činu vydírání byl obžalovaný schopen plně rozpoznat škodlivost svého jednání pro společnost. Jeho schopnosti ovládací byly sníženy pouze lehce, tedy nepodstatně v důsledku nezvládnutého afektu, který vyplýval ze smíšené poruchy osobnosti. V rámci své výpovědi u hlavního líčení soudní znalkyně vysvětlila, že obžalovaného poprvé vyšetřovala v roce 2011, následně v roce 2012 a lze u něj sledovat postupný vývoj sexuální deviace od méně závažných trestných činů až k následně sadistickým rysům. Takový průběh onemocnění ostatně znalkyně předvíдалa již v roce 2012, i když tehdy vzhledem k nízkému věku obžalovaného nebylo možno vyloučit, že jsou již přítomny prvky rozvíjející se poruchy sexuální deviace, a to typu patologické sexuální agresivity. Od roku 2011 je u obžalovaného vidět vývoj nepříznivým směrem, tedy negativní vývoj, a přestože měl možnost zapojit se do určitých terapií již ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Kuřim, sám to posléze odmítl. Obžalovaný tedy nevyužil možnosti sexuologické léčby v průběhu výkonu trestu a ostatně ani v psychiatrické nemocnici, i když během 10 dnů, kde byl hospitalizován. K dotazu soudu MUDr. Petra Sejblová vysvětlila, že porucha sexuální preference je sice zařazena v mezinárodní klasifikaci nemocí mezi duševní poruchy, avšak je to sexuální porucha, která sama o sobě neovlivňuje rozpoznávací, rozumové schopnosti, ale ovlivňuje pouze schopnosti ovládací. Jedná se tedy o duševní poruchu, nikoliv o nemoc. Obžalovaný trpí právě tou složkou sadistickou, proto i samotné bití jiné osoby ho může vzrušovat, neboť sadistu obvykle vzrušuje to, že má někoho v moci a dotýká oběť se ho bojí. Teoreticky tedy není vyloučeno, že již předchozí napadení poškozeného opaskem, mohlo být ze strany obžalovaného sexuálně motivováno, ale potvrdit jednoznačně to nelze. Je totiž možné, že samotné bití začalo jako nesexuálně motivované jednání, ale tím, že obžalovaný začal poškozeného bít opaskem, mohla se aktivovat právě sexuálně patologická složka, tedy obžalovaný se tím začal vzrušovat. Je tak možný přechod z nesexuální motivace až do motivace sexuální. K dotazu obhajoby soudní znalkyně jednoznačně potvrdila, že předchozí dobrovolný pohlavní styk mezi obžalovaným a poškozeným neměl žádný vliv na rozpoznávací schopnosti obžalovaného v době jeho trestněprávně významného jednání, tedy když poškozený slovně i fyzicky projevoval svůj nesouhlas s pohlavním stykem. Soudní znalkyně zdůraznila, že rozpoznávací schopnosti jsou u obžalovaného plně zachovány. Tento znalecký posudek i skutečnosti zjištěné výslechem soudní znalkyně u hlavního líčení byly podstatnými důkazy pro závěr nálezacího soudu o naplnění **znaků subjektu** obou trestných činů. Není sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

o tom, že obžalovaný M. H. byl v době spáchání obou skutků pachatelem zletilým, čímž naplnil podmínku věku vyžadovanou v ustanovení § 25 trestního zákoníku. Druhým znakem subjektu je podmínka přičetnosti, která vyžaduje, aby pachatel v době spáchání trestného činu byl schopen rozpoznat jeho protiprávnost a své jednání ovládat (§ 26 trestního zákoníku). Soudní znalkyně potvrdila, že rozpoznávací schopnosti byly v případě obou trestných činů u obžalovaného zachovány v plném rozsahu. Ovládací schopnosti byly ve vztahu k trestnému činu vydírání, tj. ke skutku popsanému pod bodem 2. sníženy pouze nepodstatně, a proto soud uzavřel, že v případě zločinu vydírání byl obžalovaný pachatelem zcela přičetným. Jiná situace však nastala ve vztahu ke zločinu znásilnění, tj. ve vztahu ke skutku popsanému pod bodem 1. Znalkyně potvrdila, že i zde byl obžalovaný schopen plně rozpoznat společenskou škodlivost svého jednání, avšak jeho ovládací schopnosti byly podstatně sníženy. Důvodem podstatného snížení byla diagnostikovaná duševní porucha, tj. porucha sexuální preference (dle dřívější nomenklatury sexuální deviace), kterou nelze vyléčit a obžalovaný jí bude trpět i v budoucnu. Nalézací soud považuje za významné závěry znalkyně o tom, že ovládací schopnosti obžalovaného sice byly podstatně sníženy v důsledku této poruchy sexuální preference, avšak nebyly vymizelé. Lze tedy uzavřít, že obžalovaný byl pachatelem přičetným, avšak jednajícím ve stavu zmenšené přičetnosti, když tento stav si ani z nedbalosti nepřivodil vlivem návykové látky, ale tento stav má původ v jeho duševním onemocnění. Ve smyslu § 27 trestního zákoníku se pachatelem jednajícím ve stavu zmenšené přičetnosti rozumí ten, kdo pro duševní poruchu v době spáchání činu měl podstatně sníženou schopnost rozpoznat jeho protiprávnost nebo své jednání ovládat. Tyto zákonné podmínky u obžalovaného M. H. nastaly a byly také zohledněny při ukládání trestu s odkazem na ustanovení § 40 odst. 1 trestního zákoníku. S duševním stavem obžalovaného pak souvisí i formální znaky obou trestných činů označované jako **subjektivní stránka**. Obligatořním znakem subjektivní stránky je zavinění, které je nezbytné z hlediska trestní odpovědnosti fyzických osob a je považováno za vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k jeho objektivní stránce a objektu. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vědění, vnímání pachatele) a složku volní (chtění nebo srozumění), čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Při hodnocení zavinění obžalovaného M. H. u každého z obou skutků, resp. u každé z obou skutkových podstat, vycházel nalézací soud nejen z výše citovaného znaleckého posudku, který se týkal duševního stavu obžalovaného, ale také z rozhodujících důkazů, které se týkaly prokázání veškerých skutkových okolností, zejména pak vlastního jednání obžalovaného. V této souvislosti je třeba upozornit na skutečnost, že která bude rozebrána při závěrech soudu o výroku o trestu, tedy na to, že obžalovaný M. H. nestojí před soudem poprvé a zcela jednoznačně zná hranice trestní odpovědnosti. V minulosti byl nejen opakovaně soudně trestán, ale především byl soudně trestán pro trestnou činnost násilného a dokonce sexuálně motivovaného charakteru (rozsudek KS Brno ve věci sp. zn. 2 Tm 8/2012 pro trestné činy znásilnění podle § 185 odst. 1, § 185 odst. 2 písm. a) a § 185 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, příp. ve věci vedené u Okresního soudu v Kroměříži sp. zn. 2Tm 5/2012 pro trestný čin pohlavního zneužívání podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku). Obžalovaný také krátce před spácháním trestné činnosti v nyní projednávané trestní věci vykonal dlouhodobý nepodmíněný trest odnětí svobody. Je tedy zcela zjevné, že M. H. naplnil složku intelektovou, jak v případě zločinu znásilnění, tak v případě zločinu vydírání. Obžalovaný nepochybně věděl, že nemůže nikoho proti jeho vůli nutit k pohlavnímu styku a dokonce za tím účelem vůči oběti použít násilí, zejména pak když tato osoba je stížena sama psychickým onemocněním a omezena na svobodě, neboť vykonává ústavní ochranné léčení. Důkazy provedené u hlavního líčení však svědčí o tom, že obžalovaný M. H. se útoku vůči poškozenému S. G. dopustil aktivně, cíleně, přestože vzhledem ke svým intelektovým schopnostem byl schopen rozpoznat odpor poškozeného vůči jeho jednání. Aktivní, cílené jednání ve snaze překonat odpor poškozeného pak svědčí i o naplnění složky volní v podobě chtění. Nalézací soud uzavřel naplnění znaků subjektivní stránky, tj. zavinění v případě spáchání zločinu znásilnění jako přímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a to jak v rovině základní, tak kvalifikované skutkové podstaty. K obdobnému závěru dospěl soud i v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

druhého skutku. Zde není sporu o tom, že obžalovaný vzhledem ke svým intelektovým schopnostem i předchozí trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, věděl, že nesmí nikoho nutit k tomu, aby proti své vůli konal, co nechce, zejména pak když se jedná o svědka. Ani v tomto případě nelze akceptovat obhajobu obžalovaného o tom, že se jednalo zkratkovité jednání, neboť vůči poškozenému jednal s časovým odstupem poté, co poškozený učinil svědeckou výpověď. Zejména si byl vědom svého negativního jednání vůči poškozenému, což dal ostatně najevo, s delším časovým odstupem, v dalších dopisech, které psal jak své matce, tak svému známému. V případě tohoto zločinu vydírání byly zachovány nejen jeho rozpoznávací schopnosti, ale i schopnosti ovládací a skutkové okolnosti svědčí i zde pro závěr o cíleném aktivním jednání obžalovaného. Také tohoto zločinu vydírání se obžalovaný dopustil zaviněním ve formě přímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a to jak v rovině základní, tak kvalifikované skutkové podstaty.

21. Po zvážení všech rozhodných okolností případu dospěl nalézací soud k závěru shodnému s obžalobou, tedy že na podkladě důkazů provedených u hlavního líčení bylo bezpečně a spolehlivě prokázáno, že obžalovaný M. H. se dopustil zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku. Soud uznal obžalovaného vinným v plném rozsahu obžaloby, když se rovněž plně ztotožnil i s navrhovanou právní kvalifikací. V obou případech jednání obžalovaného naplnilo nejen požadované formální znaky obou skutkových podstat, ale je třeba zdůraznit, že se jedná o skutky mimořádně společensky škodlivé, které především vzhledem k osobnímu profilu obžalovaného i ke způsobu a všem okolnostem jejich spáchání zcela vylučují úvahy o jiné odpovědnosti než odpovědnosti trestněprávní. Závěry nalézacího soudu o mimořádném stupni **společenské škodlivosti** trestného jednání obžalovaného mají totiž oporu i v závěrech další části znaleckého posudku, který se týká duševního stavu obžalovaného a ostatně i ve svědeckých výpovědích svědků, zejména pracovníků psychiatrické nemocnice, kde obžalovaný, byť krátce, ochranné léčení vykonával. **Soudní znalkyně PhDr. Marcela Langová Šindelářová** zpracovávala část znaleckého posudku týkajícího se duševního stavu obžalovaného, a to jako znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, se specializací klinická psychologie. Soudní znalkyně byla také osobně vyslechnuta 3. 1. 2019 u hlavního líčení a na závěrech svého znaleckého posudku v plném rozsahu setrvala. Znalkyně potvrdila, že osobnost obžalovaného, byť se jedná o 23 letého muže, je výrazně nezralá a nevyrovnaná, poruchově strukturovaná. Intelekt obžalovaného je celkově umístěn do pásma širší normy, avšak v jednotlivých složkách je extrémně nerovnoměrně rozvinutý, a to se zvýhodněním schopností verbálních oproti nonverbálním, které jsou v pásmu slabšího průměru. Také tato znalkyně uvedla skutečnosti, které byly významné pro závěry nalézacího soudu o naplnění znaků subjektu i subjektivní stránky, jak jsou rozvedeny shora. Znalkyně totiž potvrdila, že zjištěná kvantita i kvalita intelektových a paměťových funkcí umožňuje obžalovanému v jednodušší formě vnímat, hodnotit, zapamatovat si a reprodukovat realitu. U obžalovaného však byly zjištěny sklony k agresivním reakcím, a to jako forma řešení interpersonálních konfliktů a způsob prosazení vlastních požadavků. V této souvislosti si nalézací soud dovoluje poukázat na skutkové závěry, z nichž je zcela zjevné, že obžalovaný nerespektoval vůli poškozeného, odmítajícího pohlavní styk, nerespektoval jeho názor na chování obžalovaného a nejen, že jej poměrně brutálně fyzicky napadl, ale také si násilím vynutil svůj požadavek, tedy orální pohlavní styk s poškozeným. Soudní znalkyně současně upozornila na skutečnost, že nemalou měrou se na jednání obžalovaného v motivačním spektru podílí i nedostatek sebekorekce a disocialita v rámci poruchově strukturované osobnosti. To se projevuje např. neochotou akceptovat požadavky druhého člověka, pokud jsou v rozporu s požadavky obžalovaného. Ani v případě druhého skutku, tj. sepsání dopisu se silným afektem, nezjistila znalkyně znaky patologického afektu, neboť dopis svoji formální i neformální strukturou tomuto odporuje. Dosavadní vývoj osobnosti obžalovaného však byl ve vztahu ke společenským a morálním normám vždy vysoce problémový. V závěru svého znaleckého posudku, který stvrdila i u hlavního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

líčení, soudní znalkyně vysvětlila, že vzhledem k patologickému utváření sexuality obžalovaného jsou resocializační možnosti dány v první řadě mírou úspěšnosti sexuologické ochranné léčby. Z psychologického hlediska, tedy z hlediska struktury a dosavadního vývoje jeho osobnosti i z hlediska jeho přístupu k vlastní sexuální problematice, však znalkyně hodnotí resocializační prognózu jako velmi silně omezenou až negativní. Jsou to tedy především rysy osobnosti obžalovaného, ale také jeho dosavadní trestní minulost a zejména přístup k výkonu trestu a výkonu ochranného ústavního léčení, jež jsou zcela negativní, které mimořádně zvyšují stupeň společenské škodlivosti trestného jednání obžalovaného M. H..

22. Při stanovení druhu **trestu** a jeho výměry přihlédl soud především k povaze a závažnosti spáchaných zločinů, k osobním, rodinným, majetkovým poměrům obžalovaného M. H. a zejména k jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem nápravy, jak byly prokázány shora, což soudu ukládá ustanovení § 39 trestního zákoníku. K osobě obžalovaného M. H. bylo zjištěno, že je svobodný, bezdětný, má základní vzdělání a v minulosti byl opakovaně soudně trestán. Obžalovaný sám u hlavního líčení potvrdil, že od sedmé třídy byl umístěn ve výchovných ústavech, neboť měl poruchy chování, kradl a chodil za školu. Zde strávil sedm let, ukončil ve výchovném ústavu základní školní docházku a ještě dva roky navštěvoval učiliště, odkud však byl přemístěn do výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. **Opisem rejstříku trestů** (č. l. 300, 372), **přílohovými spisy a odsuzujícími rozsudky** bylo prokázáno, že M. H. byl v minulosti opakovaně soudně trestán a dosud má celkem 7 záznamů v rejstříku trestů. V prvních pěti případech byl projednáván jako mladistvý, tedy nezletilý pachatel a střídavě bylo upuštěno od potrestání (trestní věc OS Kroměříž sp. zn. 2 Tm 17/2011), event. jeho odsouzení podlehlo amnestii (trestní věc téhož soudu 2 Tm 5/2012), příp. mu byl uložen souhrnný trest ve vztahu k předchozím odsouzením téhož soudu (2 Tm 3/2011, 2 Tm 6/2011 a 2 Tm 5/2012). Tento souhrnný trest odnětí svobody v trvání 36 měsíců byl M. H. původně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let, avšak výkon trestu byl nařízen dne 23. 4. 2013, když obžalovaný trest vykonal 9. 1. 2018. Výkonu tohoto trestu však předcházel výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, který mu byl uložen v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 2 Tm 8/2012. Tento trest ve věznicí s ostrahou vykonal M. H. 9. 1. 2015. Z výkonu posledního trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ve věci 12 T 144/2016 (č. l. 333) byl M. H. propuštěn dne 8. 5. 2018. Jak je uvedeno v úvodu skutkových zjištění, byl obžalovaný bezprostředně poté převezen do Psychiatrické nemocnice Brno-Černovice a během několika dní, tj. 17. 5. 2018 se dopustil zločinu znásilnění popsaného pod bodem 1. výroku tohoto rozsudku. Souhrnně lze uzavřít, že opisem rejstříku (č. l. 300, 372) i jednotlivými rozsudky Okresního soudu v Kroměříži ve věci 2 Tm 3/2011 (č. l. 307), dále sp. zn. 2 Tm 6/2011 (č. l. 312), rozsudkem téhož soudu sp. zn. 2 Tm 17/2011 (č. l. 319), rozsudkem téhož soudu sp. zn. 2 Tm 5/2012 (č. l. 325), rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 2 Tm 8/2012 (č. l. 296) a rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 12 T 144/2016 (č. l. 333) bylo prokázáno, že obžalovaný M. H. dosud vykonal 70 měsíců nepodmíněného trestu odnětí svobody. Skutečnost, že z doby 8 let své trestní odpovědnosti obžalovaný strávil cca 6 let ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody je značně alarmující a spolu se závěry znaleckého zkoumání vede nalézací soud k rozhodnutí o uložení přísného nepodmíněného trestu odnětí svobody. Je třeba připustit, že obžalovaný svým, byť mimořádně společensky škodlivým trestným jednáním, výrazně nevybočil z typového charakteru zločinu znásilnění, jak vyžaduje ustanovení § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, avšak dosavadní kriminální minulost obžalovaného i jeho osobní přístup k výkonu trestu odnětí svobody i k výkonu ochranného léčení, vedly nalézací soud k závěru, že jen přísný trest může být dostatečnou ochrannou společností před obdobným jednáním obžalovaného. Také je třeba zdůraznit, že prognóza resocializace obžalovaného je velmi nepříznivá. Tomu ostatně odpovídají i výsledky hodnocení obžalovaného M. H. po dobu výkonu trestu, resp. po dobu vazby. Ze **Zprávy věznic Kuřim** (č. l. 302) bylo zjištěno, že obžalovaný byl, vzhledem k soudem nařízené ochranné sexuologické léčbě ústavní, umístěn 24. 6. 2014 do specializovaného oddělu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

mezi odsouzené s obdobně nařízenou ochrannou sexuologickou léčbou a měl možnost léčbu zahájit. Obžalovaný však odmítal účast na standardním programu, odmítal zařazení do léčby a přestal spolupracovat. Za těchto okolností ostatně hodnotil soud vyjádření obžalovaného o tom, že právě teď se chce začít podrobovat léčbě, jako vyjádření účelové. Ve věznici byl také opakovaně kázeňsky trestán za porušování vnitřního řádu věznice, kdy nejen porušil ústrojovou kázeň, ale zejména odmítal vykonávat práci pro věznici, kouřil v nepovolených prostorách, nevhodně se choval a užíval omamné a psychotropní látky. Obžalovaný se po dobu výkonu trestu dokonce odmítl podrobit monitoringu na zjištění přítomnosti omamných a psychotropních látek. V průběhu výkonu trestu byl celkem 4krát kázeňsky odměněn, ale celkem 8krát kázeňsky trestán. Obžalovaný má však velmi problematické chování i po dobu výkonu vazby v nyní projednávané trestní věci, což bylo prokázáno **Zprávou vazební věznice Brno – Bohunice** (č. l. 376). Obžalovaný nedodržuje vnitřní řád věznice, i ve vazbě byl kázeňsky trestán, mj. za narušování pořádku a navazování nedovolených styků s ostatními obviněnými, čehož nezanechal ani po opakovaných výzvách ze strany vrchního dozorce. V nyní projednávané trestní věci byl obžalovanému M. H. trest ukládán jako úhrnný podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku za oba zločiny, z jejichž spáchání byl uznán vinným, a to podle nejprísnějššího zákonného ustanovení, kterým je § 185 odst. 3 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení lze pachateli uložit pouze trest odnětí svobody v trvání 5 – 12 let. Rozhodování soudu se tedy omezilo na určení konkrétní výše nepodmíněného trestu odnětí svobody a způsob jeho výkonu. Při rozhodování o trestu přihlédl soud ke všem rozhodným kritériím vymezeným v § 39 trestního zákoníku, ale také ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, jak mu ukládá zákon. Jako přitěžující okolnost hodnotil soud ve smyslu ustanovení § 42 písm. n) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný spáchal více trestných činů. Podle § 42 písm. p) trestního zákoníku byla jako přitěžující okolnost hodnocena skutečnost, že M. H. byl již pro trestné činy odsouzen. Tato přitěžující okolnost byla zesílena skutečností, že stejnorodé trestné činnosti se obžalovaný, jako speciální recidivista, při páčání trestného činu znásilnění dopustil s minimálním časovým odstupem několika dní poté, co byl propuštěn z dlouhodobého nepodmíněného trestu odnětí svobody. Jiné přitěžující ani polehčující okolnosti shledány nebyly, když doznání obžalovaného bylo pouze částečné a soud je vzhledem k okolnostem případu hodnotil jako účelové. Vedle toho přihlédl soud i k závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, které svědčí o tom, že se M. H. trestného jednání, především popsaného pod bodem 1. výroku rozsudku, dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti podle § 27 trestního zákoníku. Při ukládání trestu proto soud tuto skutečnost respektoval, jak mu ukládá ustanovení § 40 odst. 1 trestního zákoníku. S přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem případu pak byl M. H. uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 9 let, tedy mírně nad polovinou zákonné trestní sazby, která je určena hranicí 8,5 roku. Ze zákona byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Nepodmíněný trest odnětí svobody byl M. H. ukládán za zvlášť závažný zločin, kterým je podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku čin, na který trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 10 let. Úvahy o zařazení obžalovaného do věznice s mírnějším režimem ve smyslu ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku, tj. do věznice s ostrahou odůvodněny nebyly.

23. Znaleckým zkoumáním i výslechem soudní znalkyně MUDr. Petry Sejbalové bylo prokázáno, že obžalovaný M. H. spáchal zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve stavu vyvolaném duševní poruchou. Je zcela zjevné, vzhledem k dosavadní kriminální minulosti obžalovaného, vzhledem k jeho celkovému přístupu k výkonu trestu odnětí svobody, k event. výkonu ochranného léčení i vzhledem k charakteru nyní spáchaného zločinu, že pobyt na svobodě obžalovaného M. H. je nebezpečný. Prognóza resocializace obžalovaného je velmi negativní, i když znalkyně zatím nedospěla k závěru, že by byla zcela vyloučena. Podle názoru nalézacího soudu však nelze očekávat, že by uložené ochranné léčení, byť v ústavní formě, právě s přihlédnutím k povaze duševní poruchy obžalovaného a možnostem na něj působit, mohlo být

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

dostatečnou ochranou společnosti a v konečném důsledku prostředkem k dovršení resocializace obžalovaného. Nálezací soud tedy dospěl k závěru, že jsou jednoznačně naplněny podmínky ustanovení § 100 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku pro uložení zabezpečovací detence, neboť dosavadní výsledky ochranného léčení i průběh duševního onemocnění obžalovaného neskýtají podklad proto, že by po výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody mohla být společnost dostatečně chráněna před obdobným jednáním M. H..

24. V rámci adhézního řízení, které je součástí trestního řízení, rozhodoval soud o nároku na náhradu nemajetkové újmy poškozeného S. G.. Poškozený se se svým nárokem na náhradu částky 30.000 Kč připojil řádně a včas, tedy před zahájením dokazování u hlavního líčení 3. 1. 2019. V přípravném řízení (č. l. 94b) se domáhal ze stejného důvodu uhrazení částky 50.000 Kč. Poškozený však k takto tvrzenému nároku na úhradu nemajetkové újmy nepředložil žádné lékařské zprávy, znalecké posudky nebo jiné důkazy, které by mohly být nálezacímu soudu oporou pro rozhodnutí o důvodnosti takto uplatněného nároku, event. o jeho výši. V souladu s ustanovením § 229 odst. 1 trestního řádu proto byl poškozený S. G. odkázán se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nepravost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu)

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Brno 19. února 2019

JUDr. Jaroslava Bartošová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová